

Гладіатор (збірка)

Богдан Сушинський

ІЗ КНИГИ ВІРШІВ
"ПЕРЕВТІЛЕННЯ"

ГЛАДІАТОР

Арена — все моє життя,
Бо все життя моє — арена...
І на щиті моїм черленім,
Карби жорстокого биття.

Лютує сонмище нездар.
Бо ж "він тримається ще й досі!"
Бо сивий шолом — честь і досвід,
А ще й таланту божий дар...

Іду "по трупах" бідаків...
Пліток і заздроців гурмани,
Зрікайтесь СЛОВА, графомани!
Мистецтво... — не для жебраків!

В руці кинджально молодій
Тріумф вижаляє аматор.
Не в ньому суть! Я — гладіатор!!
Я для трибун даю цей бій!

Для тих трибун, що, як впаду,
Мені пощади не просити...
Трибунне ревище: "Добити!!"
Мені святиться на роду.

ДЕЦИМАЦІЯ

В армії стародавнього Риму існувала така непорушна традиція: якщо якийсь легіон знеславив себе в бою, зми-ти цю ганьбу він міг лише пройшовши через децимацію, тобто страту – за відліком, або за жеребом – кожного десятого.

І сталося, сталося:

Мій легіон,
Що завжди в бою
Був завзятий,
Позиції здав
І за слабкість свою
Вмиратиме кожен
Десятий.

І ось ми постали
В шерензі ганьби
І ліктор,
На владі затятий,
Уже відлічив дев'ятьох,
Щоб мене
Торкнутись мечем:
"Ти - десятий!"

Хоч жеребу клятому
Віри не йму,
А мужність
Засвідчують рани,
Та смерть несподівану
Твердо прийму,
Як вміють вмирати
Ветерани.

За паморок скніння,
За рабські віки,
Безкрилий народ
І знеславлену націю,
Моє покоління,
Зведись і прийми
Належну тобі
Децимацію!

Бо хтось же
Повинен
Всекревну ганьбу
На совість
І честь свою
Взяти...

За нице хохляцтво
Й холуйське ярмо –
На кожен десятій!
На кожен... десятій!!

У ЧЕКАННІ МЕСІ

Сорок років водив Мойсей народ біблійний Синайською пустелею, аж поки не помер останній з народжених у рабстві. В такий спосіб месія бажав привести свій народ у Землю Обітовану звільненим від рабської покори, від духовного рабства. (Народне тлумачення біблійної притчі).

А як же вірив Моїсей,
Як Бога славив у Синаї,
Що ось він, Господи, вмирає –
Останній раб і фарисей!

Що він, останній з них слуг,
Відійде завтра на світанні,
І на землі Обітованій
Не запанує рабства дух!

Народи вільними ввійдуть
У пресвяті йорданські води,
Й мечем добутиї свободи
В свої святині возведуть!

...А ми ж не з племені заброд!
То де ж ми п'ять віків блукаєм-!
Чи ми Мойсея ще не маєм,
Чи вже давно ми – не народ-!

То він не вмер! Він ще не вмер!
У наших душах "раб останній",
У путах, нищості й воланні
Живе й нуртує дотепер!

Виходить з рабства мій народ
Не за святими письменами...
Раби народжують рабів!
Раби виховують рабів!

Раби висвячують рабів!
Раби пишаються... рабами!!

КАМІКАДЗЕ

Ось і твоє життя зайшло в піке:
Згасання літ — в багряному намисті.
Пізнавши все "Приховане у листі" ,
Ти п'єш трунок священного sake.

Останнє слово, знайдене в росі.
Щасливий смертник, до пера прикутий.
Розсудить час: у славі чи забутий...
Жде твій "літак" в друкарській полосі.

Нехай гадають: чи тому служив.
І чи своєму слову був господар.
Ти сам собі — учитель і володар
Й на цьому влади вищої зажив.

Твоя ж гординя визначила ціль.
Ти від мети не зрушив ні на йоту.
Ти все життя ішов до цього льоту —
У ньому велич — та у ньому й біль!

Облиш стенання: "Склалося не так!"
В спіралі карми вороття немає.
Ти — камікадзе! І тебе чекає
"В один кінець" заправлений літак!

Відходь у небо, гордий самурай,
Щоб "сам у собі ти не помилився".
Себе восславив і собі ж молився...
В ім'я своє і вмири тепер...
Банзай!

ЧОРНИЙ ГОНЕЦЬ

За часів Золотої Орди полководець, що зазнавав поразки, посилав у ставку "чорного гінця", якому належало сповісти-ти хана чи його намісника про невдачу, і передати прохання про допомогу, або про дозвіл на повернення з походу. За не-порушною

традицією, "чорного гінця", що прибув з "чорною звісткою", нехайно страчували. Проте, знаючи це, гонець – у чорному, з чорним прапорцем на притороченому до сідла бунчуку – завжди прагнув якомога швидше добутися до ста-вки, вважаючи свою місію важливою і почесною
(За фактами з історії)

Я — і є той гонець,
Що в воланні степів
Вже не чує ні війська,
Ні вдачі.
Владний смертник-гонець,
Чорний мій прапорець
Над улусами
Вороном криче!

Хтось в наметі рида,
Хтось батьків вигляда...
Хтось ще сина хова
За склепінням бархана...
Хай впівсвіту – біда
Знов зведеться орда
За велінням
Великого хана!

Я в гонитві зрання
"Вісті – хану! Коня!!"
Скільки вдатних дівчат
Мрійно зорить батира!
Хоч крізь пекло пройду –
В ноги хану впаду:
"Не чекай
Ні орди, ні ясиру!"

Не пройме мене страх:
"Розчинись у світах!"
Воля ж хана –
У волі аллаха!..

Моя честь – мій наказ!
...Творить людство намаз,
І чекає гінця,

На якого...
жде плаха!!
Одеса,
12 березня 1998

РОЗДУМИ
НА ВОЛОДИМИРСЬКІЙ ГІРЦІ
У КИЄВІ

Давнопис мого народу...
Пісня для безголосих,
Пилу ковток для спраглих,
Криниця без журавля-
Скіфські баби не плачуть,
Мовчанням волають могили,
Книжки, по-кирилицьки писані, -
Глаголиця немовлят...

Україна -
Кресало з шабель
і копит,
Пожарищами свячене...
Отуречені-
Онімечені-
Ополячені-
Орусачені-!

Родовід мого народу...
Колиски - возами антів,
В крові деревлі і сівра -
Гени Либідь-ріки.
В суботівські три криниці
Б'ють дзвонарі Переяслава:
Роси ми з-понад Росі,
Волі ж нам - на віки!

Україна -
Кресало з шабель
і копит,
Пожарищами свячене...

Легенди мого народу...
Рани воронням гояться.
Пісні стріла не виплаче
На тятіві років.
Надія - ковшем Ведмедиці,
Чорним Шляхом - зневіра,
А на долонях степу -
Лінії чумаків...

Україна -
Кресало з шабель
і копит!..
Шабель —
і копит!..

Сьогодення мого народу...
Мудрість, наспівана плугом,
Щедрість зерна і жайвора -
На рушнику Дніпра.
Мрія - з рубцями мужності,
Зболеність - болями світу.
Доля несе нам вічність
На січових вітрах!

В землю нас засівали зерном,
Непокорою значеним...
Отуречені-
Онїмечені-
Ополячені-
Орусачені-!
Україна -
Кресало з шабель
і копит,
Шабель і копит,
Шабель і копит...

ВИБОРИ В УКРАЇНІ

"- А нам що— Ми були і є "колгоспне бидло". Нас на-годуй - та в роботу впрягай!
- Тай правду кажете... Нащо нам ото їхні тризуби та їхні незалежні держави, як під
Москвою, при комуня-ках, нам таки жилося краще-!"

(З розмови двох селян на одеському "Привозі", напередодні виборів до Верховної та місцевих рад).

Набурмосено, остогидло...
"В демократів..." і сяк і так.
Голосує "колгоспне бидло"
За... райцентрівських комуняк!

За колгоспні пусті комори,
За "єдину, що всіх веде..."
За ГУЛАГи, голодомори,
Смертотрійки енкаведе...

Що там кров'ю синів політич,
Світ, що долею завиднів..
Як було воно "бидлом" ситим
З ночікрадених трудовнів!

Набурмосено, остогидло...
"В демократів..." і сяк і так...
Голосує "колгоспне бидло"
За... обкомівських комуняк!

Незалежності вам— Держави-!
"Правду лєнінську нестї!!"
Кожен голос - гвіздком іржавим
На голгофному, на хресті.
Не в боях, не в страшних котурнах,
Похохлюжені у віках...
Україну вбивали в урнах
По останкінських смітниках!

Всі святині душі запродано.
Як тут волі собі даси-
Як обійдено, як недодано
Шмат "московської" ковбаси-!

Мій народ - недоносок нищий-
У Союз— У Сибір - і нищ-!
Галасуємо по дільницях,
Мов юродиві з попелищ!

Не в боях, не в страшних котурнах,
Похохлюжені у віках,
Україну ховали в урнах
По останкінських смітниках!

ПЛЕБЕЇ

Їм лиш вождя почути б клич,
За хліб, видовища й ідеї
Сокири вигострять плебеї
Й на світ впадуть, як божий бич.

Не вір ні щирості плебея,
Ні в праведність його ідей,
Плебей – і праведник... плебей!

Не граймось у "простих людей",
Нам не байдуже, хто в короні.
Бо знай: коли плебей на троні,
То і на троні він... плебей!

Ген, скільки їх в Верховній раді
Комун-ГУЛАГам ллють єлей...
Плебей – й в парламенті... плебей!

Ні Батьківщина, ні народ
Для нього й шеляга не варті,
Він при "марксізьмові" на варті,
Лакей чужинницьких заброд.

Он, як зове в союз московський
Холуй "Зі святості ідей".
Плебей – і "в святості..." плебей!

Знов пре духовна голитьба
Трощить народу білі кості,
На хвилі класової злості
П'янить кривава боротьба.

Творити націю плебеїв
Прийшов – з кухарок і ліврей! –

Пролетарйований... плебей!

НАГОРНА СПОВІДЬ

Агов, братове, це ж на Канев всі-!
Несе, несе нас вир прочанський,
Несе, мов ідолів поганських,
На перехрещення Русі.

Чого йдемо— Хто взявся за сурму-
Якою заповіддю душу розговієм-
Хіба що плакатися— Плакатись умієм!
Та сповідно співати "Як умру..."

З якого ж дива ці свята бучні-
Хули побійтеся, брати єдинокровні!
Вже й очорноблені, й безмовні,
А все під них, під "оплески гучні",

Під рапорти, під культний словоблуд,
Куркулили плуги. Репресували слово.
Донос і кулю "брали за основу",
"В цілому" йшли під беріївський суд.

Що скажемо ЙОМУ на вічній страж-горі-
Чужому вчилися, а своє розплескали-
Запостановили, забули, заплескали,
Нехай простить, щоб в срамі не згоріть.

"Безмовні— Мова-" Чую: "Во дають!
Якби ж то з мови більше сала мали,
То ми б її, "конешно", всі вивчали,
А просто так... народ нас не поймьот"

А просто так, щоб на завод, за стіл...
Щоб ми самі. Усі. Недерективно.
Взять, оживить її, "неперспективну",
Як тисячі річок. Як сотні гніздищ-сіл...

Агов, братове, бачиться, прийшли!
Нікого сумніви в дорозі не здолали-

Нікому в совість камінь не підклали:
"А з чим йдемо— До чого ми... дійшли-!"

САМОТНІЙ САМУРАЙ

"До смерті треба йти з ясним усвідомленням того, що належить робити самураю і що принижує його гідність. ...Якщо самураю випаде програти бій, йому належить гордо назвати своє ім'я й померти з посмішкою, без принизливої поспішності!"
(Дайдодзі Юдзена. З посібника для самураїв "Начальні основи воїнських мистецтв").

Жертовний страдник лука і дзю-до...
"Шлях пізнання" утвердивши на вірі,
Він сам себе прирік на характері,
На "смерті честь" - з веління "Бусі-до"

Він ні страху, ні жалості не знав,
Він стільки раз життям у битвах важив.
Але сенсей чомусь його зневажив,
І права помсти самурай не мав...

Хай сутичка - миттєвий спалах слів,
І сюзерен давно забув про неї,
Та він служив не ВЛАДІ, а... ІДЕЇ,
І відступить від кодексу не смів!

...XX вік. І постать на горі...
Ідесь в підніжжі - друзі, дім, робота...
Останній буке з роду Ямомото
Самотньо в храмі гідності горів.

І ось вона - осяйна мить злиття:
Кинджал і карма... - вищий вияв волі!
І ритуал... - священний присуд долі
В "ганебній церемонії життя"

* * *

...Отак, собі самому, помолись,
У смерть-ганьби пройшовши понад краєм.
З біди восстань самотнім самураєм,
І предкам мужньо в очі подивись.

СКІФСЬКА БАБА

...Підборіддя підправив різцем:
Діви лик – з кам'яної розпуки.
Відкривавлять змозолені руки,
І зневіри відчадіє щем.

Вождь-войовник притримав загін.
Постать Матері Степу окинув.
І в сувору задуму поринув,
Наче долю поставив на кін:

"Не для воїна скит і різець.
Годі ідолів Скіфі творити:
Не з каміння людей нам плодити,
А камінних кресати людей"...

...Ув очах її відблиск зорів
Лютих січ і шаленства гонитви
Та уста, скам'янілі з молитви,
Що не зчулить ні меч, ні богів.

І слова, які вождь говорив,
Вже не знали ні гніву, ні зваби.
...У святилищі Скіфської баби
Майстер вічності славу творив.

СПОГАД ПРО НАДВІРНУ

Євгенії Гой

Знов повернуся в ці краї
Під віщим знаком Водолія,
Й карпатських мрій меланхолія
Впаде на спогади мої.

Вона зійде з лунких узвиш,
Як предків Проповідь Нагірна,
В оправі гір – моя Надвірна,

Мій "другий Рим" і мій Париж!

Йорданно Бистриця-ріка
Освятить вистраждані біди,
Й колиб гуцульських пірамід
За нас помоляться вікам!

Тут кожна маківка – свята,
Сказань суворістю лякає,
І вічність сповідно вклякає
Під криж Манявського скита.

Моя душа – в каплицях верб;
З блукань, зневірених прочанин...
Я – твій, я з крові – галичанин,
І гонор галицький – мій герб!

Чи "на щиті", чи "на коні":
Ріка свята і небо вище!
Астральним дзвоном Городище
Колись віддзвонить по мені...

ПОКАЯННЯ НЕСТОРА ЛІТОПИСЦЯ

Свічадно марить
Келія моя.
В святих писаннях
Віщо ніч минає...
Стіло чернече
Вічністю ридає
Про "хто, та хто ж,
Бо й хто,
Коли не я-!"

В пізнанні блуднім,
Господи, прозри...
В мирських діяннях,
Згублених літами.
З забутих книг –
З волхвами

І князями,
На мене, татя
книжного, воззри!

Якби ж знаття,
"Откуда есть пошла..."
І хто на ній
"Почал первее
княжить".
Тут кожне слово
На століття важить:
Хроністів хіть
Непам'ятством зійшла.

З пільми віків
Зринають імена.
Хорал мечів
Дух пращурів розбудить.
Зі слів моїх
Восхвалить
Чи осудить
Нащадок - війни,
Орди й племена!

Я сам собі -
І істина, й суддя.
З страждань моїх
Мій час
Судимий буде.
З моїх писань
Хай древністю перебуде...
Народ, в якому -
Істинність Суда.

...Коли й де чув,
Що бачив,
Де читав...
Уже вовік
Не звірити нікому.
Та сто віків
Стоятимуть на тому,

Що "Він сказав,
Літописно... сказав!"

А те, що сліпо йняв..
Що він не розумів:
Із тих Його словес,
Яке осяйня вроді...

...Прости ж мені,
Прости,
безрідний мій
народе,
Й за те,
що написав,
Й за те,
Що... не зумів!

ЧИТАЮЧИ
ДМИТРА ЯВОРНИЦЬКОГО...

Миколі Вінграновському,
книжку історичних нарисів якого –
"Чотирнадцять столиць України" –
мені, передмовою, випало
благословляти на світ.

Постираймо з літописів пил,
Й поскресає непам'ятства крига,
І затужить "Велесова книга"
Над сузір'ям козацьких могил.

За скупим всепрощенням рядків
Ні лукавства нема, ні омани,
Їх писали клейнодні гетьмани
Кров'ю сотень добірних полків!

Та нащадок, он, ставить на кін:
"Стільки крові, звитяги і слави –
І не мати своєї держави,
Шість віків не підвестись з колін-!"

В межикриллі імперських орлів,
В суд-літопис: кому яка доля...
На жертovníку Дикого поля -
Тисячі непокірних голів!

Той — за Польщу, а той - за царя,
За Стамбул - і навіки, до скону!
Щоб від Сяну до віщого Дону
Братовбивча не гасла зоря.

...Хай доточиться хронік сувій,
Та вершити суди не берися,
Ти козацьким шаблям помолися -
Як несудженій долі своїй!

ПОСЕРЕД КОЗАЦЬКОГО СТЕПУ

Миколі Сушинському, братові

Чиймсь безсмертям марили степи.
Чиймсь богам курган моливсь у полі.
І на черствім, примарнім видноколі
Палав відбиток скіфської стопи.

Ось творить чорну магію полин.
Й ставок спасенний - чашею Граалю...
І на святій, небесній пекторалі
Боян пряде віків прийдешніх плин.

Могил козацьких - хроніка навал.
Сковорода заучує Плутарха.
І крона віща дуба-патріарха
З чумацьких дум висвячує хорал.

Гетьманські чвари труяться в імлі.
Князів славетних "правнуки погані".
Ген, Святослав верта з Тмутаракані
Нащадками забутої землі...

...Душа моя давно вже повстає:

"В літописи вживатися закаюсь!
Діяння пращурів судити зарікаюсь..."
...Але "Кобзар" зрেকтись їх не дає!

НАОДИНЦІ З КУРГАНОМ

Ми з курганом раду раїм
Письменами віщих рун,
І ніхто не розгадає:
Скіф-сколот я, а чи гунн.

І який такий Аттіла
Бути предком мав би "древ...",
Хоч на шляхтича святила
Гонорова польська "крев".

Тужно молитись під нами
Віковіч могольських лав,
Кіммерійськими мечами
Хтось родовід мій кресав.

Хто зганьбить, а хто уславить-
Зрада, смерть... – не дивина.
Над курганом тризну править
Полинова сивина...

Скільки мудрості вмістила
Мітка таїнства жреців:
Вже й могила – не могила,
Послання для мудреців.

Все, що вічність приховала,
Розчиняю у вині...
Не моя це ще могила-
То й "послання" – не мені!

В КУТКУ СТАРОМУ ДРЕВНЬОГО СЕЛА

Вже й світ – не світ...
Іронія журби.

Сарказм буття -
Над храмами печалі.
Вже стільки літ -
Зів'ялий глід,
І хата-пустка
В родовій вуалі.

В гнізді лелек
Клекоче вир століть,
І предків дух
Віншується з покуття.
Старезний глек,
Мов "цур і пек",
А ще — мов дзвін,
В дзвонарні призабутій.

Серпнева вись -
В віконницях з хрестів.
Вже й клуні блуд -
У сміх куми завічнів.
...Тут все - в "колись",
Хоч плач - молись.
Але вклонися
Бабці першій-стрічній.

ЖУРАВКА

Антоніні

В журливих вербах
Журно плаче мавка,
В зажурі небо
Журить журавлів.
З яких віків
Ця річечка Журавка
Тече в мій світ
З зажурених степів-

З чиїх надій,
Од віку і донині,
Тче течія

Зі сповіді сивин,
На берегах
Журавки – берегині
Іконостас
Божественних долин-

Й коли життя
Змережить ажурово
Прощальний клин
Моїх останніх днів,
Ти осіни, Журавко,
Тайнословом
Святу журбу
Осінніх дивоснів...

МУЖНІСТЬ

Умирати треба так само
мужньо, як і жити.
Автор.

Коли доля ставить на скін,
І на місяць хочеться вити,
Я кажу собі: "Встань с колін!
Наберися мужності жити".

Коли на ніч – мов на ешафот,
Звіт на смертнім одрі складаю:
Віру, землю, талант, народ...-
За святині земні сприймаю.

Коли біль – хоч могилу рий,
Я молюся на просвіток ранній:
"Ти тримайся, тримайсь, старий, —
Не ти перший, не ти — останній!".

* * *

Коли смертю під серцем тужньо:
Ні дерев, ні синів ростити...
Смій вмирати так само мужньо,
Як посмів колись мужньо жити!

ІЗ КНИГИ ВІРШІВ

"ПОЕТ І ВІЧНІСТЬ"

Істинна поезія не визнає жодних визначень, вимірів і літературознавчих канонів. Освячена розкутим духом митця, вона витворюється в глибинах його душі, як спо-відь перед самим собою і світом, як молитовне покло-ніння тим ідеалам, яких ні людство на загал, ні сам поет ніколи не сягали і навряд чи колись досягнуть; як най-мудріше із застережень і найосіяніше з пророцтв, у які ніхто, крім самих поетів, не вірить і повірити не здатен.

Богдан Сушинський.

БІЛЯ МУЗЕЮ

ВАСИЛЯ СТЕФАНІКА

"Майже до останнього дня життя видатний український письменник Василь Стефаник працював у полі, на своїй батьківській ниві. Відклавши перо, він ставав до плу-га..." (З газет).

"Писав він "коротко і страшно". І тяжко душу нам орав..." (З роздумів автора).

Стефанику, Ваш плуг ще в борозні...
Світанок ниву хрестить лемешами,
В літопис гір святими письменами
Пташиний вир вписавсь на крутизні.

Він – в борозні. Покайтеся, оратаю!
Лишіть папір у віщій хатній млі.
Хоч ті слова – й від мудрості землі,
Та тільки ж хто словами засіває-

Вам борозну до вечора б вести.
Вона вбере і біль Ваш і спокуття.
Та знов когось віддзвонює Покуття
Й на розпач б'є у кам'яні хрести.

І в душу б'є. І розпинає знову,
Між плугом і пером, на паперті ріллі...

...Так і орав, не зраджуючи слова.
Так і писав, не зрадивши землі!

БЕЗ ГОЛГОФИ ПОЕТ –
ЯК ХРИСТОС БЕЗ ХРЕСТА...

"Шукайте цензора в собі.
Він там живе, дрімучий, без гоління.
Він там сидить, як чортик у трубі,
І тихо вилучає вам сумління"
Ліна Костенко

Вірші й душу глагол опалив, розхристав.
Щедро ангел свічки задуває...
Без Голгофи поет – як Христос без хреста,
А Христа без Голгоф... не буває!

Крізь роки і гріхи судно точиться шлях
До вінка, що засяє терново.
Хтось цілунком продасть, хтось оплаче твій цвях,
На талант... прокляне гонорово,

...Де "редактор" і "цензор" чатують на злет,
І на страх, що сибірно знедолить.
...Та неправедне слово відмолить поет,
А мовчання свого – не відмолить!

Чорнокнижить скорбота на Книзі Буття,
До прозріння строфа досвятилась...
Ти прийшов... Ти пройшов. Не для нас каяття.
Ну, не ти... Не тобі... не судилось!..

Донеси! Докайдань! Достраждай до зорі
За народ – без лукавства естета!
Не на кожного з нас – по Чернечій горі,
Та на всіх – Кос-Арали Поета!

НА ТРИЗНІ ПОЕТА
ТРИПТИХ

ТРИЗНА

"Для багатьох друзів я вже вмер. Щойно був, а допі-ру немає... Хтось десь читав був
урядового некролога, декотрі – ті взагалі власноруч несли труну з незабутнім

небіжчиком...".

Борис Нечерда.

Поет ще жив, а вже плели вінки.
Він ще страждав, а вже його ховали.
Він ще грішив, а вже йому прощали
І вороги, й незваблені жінки.

Вже й заздрісник повірив в божий дар:
Щоденник, вірш... чи хоч при чашці кави...
Щоб спогадами праведно лукавить
У натовпі юродивих нездар!

Віншує ангел віщість уночі.
Останніх днів, останніх снів прозріння...
Як збирачі біблійного каміння,
По "біль душі" приходять читачі.

І він писав – на слові розпинав,
Щоб віднайти, ректи – не словоблудить.
Хай подвзін віри сповідно розбудить
Усіх, кого цей вірш не обминав.

Не для поетів судний день гряде.
Наславши смерть сумирну, сумнолицю,
Для них святу Туринську плащаницю
Сам бог-талант з поезій напряде.

НА СПОВІДІ
"ОСТАННЬОЇ КНИГИ"

"Остання книга" – остання книга
Бориса Нечерди... – названа так
з волі самого автора.
(З анотації до посмертної
"Останньої книги" Б. Нечерди)

Вершаться вірші – болю пізнання.
Вершинно ніч на муки прирікає...
Не осквернять перо ні тлін, ні визнання,
Якщо Поетом доля нарікає.

Глибинна суть душі – палеозой:
Пером журби – по сповіднім світанням...
"Останню книгу" творить тільки той,
Хто кожна книжку творить, як останню!

Хто день у день – під цвях, без каяття,
Ішов на...Вірш – піднатовпно і крижно...
Не книжністю страждав – самим життям,
В якому так страждалося... не книжно!

Він навіть смерть рукописно уздрів,
Під скальпель римував і зацензурно правив.
Сповідник-вірш на смертному одрі
Над ним святешно ямбами кривавив.

...І відійшла зневіра, як мара
Таланту святість смерть не відбирає!
Бо не вмира Поет, як... помира,
Вмирає він, як в нім... Поет вмирає!

ПОЕТ І ВІЧНІСТЬ

Він талантом і болем –
По слову тесав:
Мудрість віку –
По віщості криги...
На посмертність
"Останньої книги"
До безсмертя
Епіграф писав.

Відгрішив, відмолив,
Відсповіднив Свій Час,
Що до строф,
Мов до вогнищ, скликає.
Тужно вічність
В очах відпалає
Білим віршем –
Без римних окрас.

І кому яке діло,

З яких-то жадань:
Доля вірша -
Крізь долю поета.
Плач душі -
На романс для кларнета,
Скрип кайданний -
На скрипку страждань-!

* * *

Щоб з таланту - до слави...
В нас так не бува.
Нам недоля
Насвятить трагічність
У двобої:
"Поет" - тире - "Вічність",
За вершинності,
Вірш вижива...

З КНИГИ ВІРШІВ
"ЛИЦАР ОСТАННЬОЇ ШАБЛІ"

НІЧ
СЕВЕРИНА НАЛИВАЙКА
ПЕРЕД
ШТУРМОМ ІЗМАІЛА

Навесні 1595 року талановитий український полково-дець Северин Наливайко, маючи всього-на-всього три тисячі шабель, зумів здобути штурмом фортецю Ізмаїл, яка доти вважалася неприступною.
(За фактами з історії)

...А він дійшов,
І в шоломах - Дунай,
І в жахові молитв
Вклякає древня Сміла,
"Яка це погань
В рабство взять посміла
Слов'янський мій,
Святий русинський край-!"

Він руйнував Хотин,

Він з Білгорода зорив
На вежах Кілії
Козацькі бунчуки.
Чи є ще сераскир,
Якого не впокорив-
Чи є ще десь село,
Де правлять канчуки-

Полковники в журбі
Таємну журять раду:
Три тисячі шабель...
То з чим йти на Смайл-!
Рятують не себе,
І не гартують зраду.
"Та лицарство ж таке -
Й загнати до могил!"

Три тисячі шабель,
І не чекай підмоги.
І славу, що приніс,
Розвіє завтра бій.
Ще можна відійти
В вчорашні перемоги.
Ще можна віднайти
Осяяння сувій.

"...На Бога і на спис,
Та вигадку військову..."
П'ять сотень вояків
Сховати за човни...
І вже підкопи є
І одчайдухи в змові:
"Покажем ворогам,
Чиї ж бо ми сини!"

І не було за ним
Ні війська, ні держави.
Та, геній повстання,
Він долю свою знав.
Уранці він сказав:
"На приступ - і до слави!"

В свободи шлях один –
Крізь полум'я заграв!

Він вірив: ще прийдуть!
Розвіють силу вражу.
І край цей оживе
Легендами й людьми.
Ведучи в бій війська,
Їм гетьман сивий скаже:
"А бив їх Наливай-!
То битимемо й ми!"

ЛИЦАР ОСТАННЬОЇ ШАБЛІ

"...В одному місці, серед болота, скупчилися триста козаків і хоробро оборонялися. Повністю оточені, вони гинули один за одним, але з кожним доводилося вести бій. Залишився один, який боровся протягом трьох годин проти всього польського війська. Він знайшов на болотяному озерці човна і, прикриваючись його бортом, витримав стрілянину поляків. Витративши весь порох, він узяв косу, якою відбивався від усіх, хто хотів схопити його. Якийсь московіт напав на нього з такою ж зброєю, але не міг нічого вдіяти. Тоді якийсь шляхтич.... та якийсь німецький улан кинулися у воду і знову почали бій. Козак, хоч і пробитий чотирнадцятьма кулями, зустрів їх з великою завзятістю.

Король дуже захопився хоробрістю цієї людини і наказав крикнути, що, коли він здасться, дарує йому життя. На це останній гордо відповів, що дбає не про життя, а про те, щоб умерти, як належить справжньому воїнові"

(П'єр Шевальє. "Історія війни козаків проти Польщі". Па-риж. Друкарня Клода Барбена. 1663 р.).

Він був останній, він останній...
Та, поки б'ється, – бій трива.
На закривавленім повстанні
Хай ворог слави не зрива!

Уже ні куль, ні товариства...
Супроти тисячних полків
Їх стало триста, тільки триста,
Як честь – пречистих вояків.

Вони на смерть... Вони посміли,

По них шаблями зореліт.
Впаде в козацькі Фермопіли
Посеред застирьських боліт.

Чи ж їх вина, що кров бунтарська
Вже відкипіла у ганьбі-
Вже й гетьман сам – ясир татарський,
Мов хрест, поставлений собі.
Їх зрадив хан. Їм доля зрадила.
Їх позрікалися боги!
І лиш коса його завадила
Зійти в неславі до могил!

Гнів королівський, в люті зронений –
З бучного келиха-полин:
"Полки розбито. Тьма зполонених,
Непереможений – один-!"

З легенд піде – і Січі, й Богові,
Обійде світ по Крим і Рим:
Не як святили перемогу ми,
А як срамились перед ним!"

...Та що йому життя дароване-
І що та милість короля-
За ним Вкраїнонька згорьована
Вустами волі промовля!

І він, останній – мов останній,
Що й шаблі нікому піднять.
Що, як впаде він на світанні,
Сто сіл свічками відгорять.

І душу, душу він роз'ярмлює,
Хай смерть у лицарстві гряде.
Живий козак! Безсила армія!
Вій бій... із вічністю веде!

ВІЩА НІЧ ДОВБУША

...А він ще жив

І воля
Ще не вмерла,
І зрада -
Лише задумом була.
І на зорю
Хрестилася Говерла
Крилом
Загиблого орла.

Ще віщий Прут
Легенд
Слова святії
Пречистим духом
Правди
Не писав.
Ще край карпатський,
За біди й надії,
Героя-сина
Мужньо колисав...

І хто простить,
Гартований на змові,
А чи історії
Поясниш
З небуття-
Що повставав
Народжений в любові,
Не для геройства, ні,
А для життя!

І не кляніть -
Кляніть підступність жінки,
Ворожить ворог,
Та нуртує кров...
А він ще йшов,
Ще тільки йшов
До Дзвінки
Ішов давно.
До смерті.
По... любов.

СУДНИЙ ПОХІД
ІВАНА СІРКА
ПОЕМА

В 1675 році, здійснивши переможний похід на Кримське ханство, Іван Сірко повертався на Січ, маючи шість тисяч полонених татар та сім тисяч визволених з неволі християн-бранців. Дізнавшись, що дехто з українців не бажає повертатися в Україну, полководець наказав визволеним бранцям поділитися: хто хоче, нехай іде з його військом в Україну, хто не хоче, нехай повертається до Криму. Повіривши, що їх справді відпустять, три тисячі (!) колишніх бранців заявили, що вони воліють повернутися до Криму, де їх уже чекають сім'ї, господарство, або милостиві рабовласники-господарі. Вражений до глибини душі, полководець піднявся на високий пагорб і довго спостерігав, як величезний гурт українців відходить у Таврійські степи, а тоді звелів молодим козакам осідлати коней, наздогнати ці три тисячі відступників і всіх до одного вирубати. При цьому він попередив, що поїде слідом, щоб особисто переконатися, що наказ його виконано з усією можливою належністю. Коли триста козаків вирубали всі три тисячі зрадників, Сірко прибув на місце страти, подякував козакам за службу, а до порубаних звернувся зі словами прощення..."

(За фактами з історії)

1

Який похід!
Який це був похід!
На Перекоп -
Й від моря і до моря!
Мо' й сотні літ
Ординський рід
Не зазнавав
Страху такого й горя...

Його шаблям
Корилися міста,
Його полків
Жахалися улуси.
Сам хан тремтів,
Бо й він тремтіти мусив,
Бо знав, що йде
Від Січі люта мста.

Він всіх долав,
Він орди в землю клав.

"Урус-шайтан..."

А велич – Ганнібала!

Яких ще битв

Зоря його недбала

Не додала,

Щоб світ під ноги впав-!

Та він собі

Тріумфів не судив:

На гетьманат,

В правителі –

Не править!

Ну, на Січі

Походи лірник славить...

То то ж таке...

Було ж таки, водив...

Проте за владу

Голови не тям.

Що трон чужий

Супроти волі важить-!

Вінки лаврові

Лицарство зневажить,

Якщо в бою

Хоробрістю не взяв...

Якщо в поході

Мужністю не взяв.

2

Вже й Ор-Капі –

За повінню степів,

Вже свят-Дніпро

Козацьку славу марить.

"Походний марш"

У тулумбаси вдарить

Завзятим джурам

Кошовий велів.

То ось розвіявсь

Гамір переправ,

На боці правім

Є вода і паша,
І в казанах
П'янить похідна каша,
Щоб і козак,
І бранець "жирував".

Над полем віщо
Сходила зоря.
Курган-дзвонар
Видзвонював віками.
І свитку розстеляв
Тремтячими руками
Вчорашній раб,
В чеканні снів-примар...

Вже й сам отаман
Хтів би зріти сон,
Та пластуни
Десь степ далекий "чули".
Надію мав:
Ординськії чамбули
Не нападуть
Із ближніх переправ...

З
...Раптом сотник Гудима постав:
"Там, отамане, біглих впіймали,
Що від волі до Криму втікали,
Ні закляття на них, ні хреста!

Їх би в землю загнати нараз,
Коли б знали, що то бусурмани.
Тільки ж наші вони, християни,
Реєстровці колишні, з Черкас!

Кажуть, вже понад тисячу тих,
Що не хочуть вертатись в Україну,
І то нехить їх ця – до загину.
Їм у Крим – мов до храмів святих!

Там їх сім'ї. Й володарі пут...

Примирилися, звикли, зжилися.
Під шаблями сюди дотяглися,
Але ж рабство звело їх на трут!"

4

...Й замислився Сірко:
"Химерія з химер!
Хто здатен це збагнути-!
Та ж стільки тяжких літ
В неволі жили прями...
Й, з полону ідучи,
За волю військо клясти!
А землю й весь свій рід
По-зрадницьки забути!.."

* * *

...Він Крим святив
Шаблями і вогнем.
Степи кресав,
Виборюючи волю,
Він цвіт козацтва
Розсівав по полю
Жорстоких битв,
Яких ще світ не знав!
Щоб ось тепер
Ці тисячі краян,
Яких оружно
Визволяв з ясиру,
Вже від Дніпра
Вертали до Салгиру
Намаз творити
Богу мусульман-!

* * *

...У гніві сам зібрав
Сім тисяч християн,
І з пагорба до них
Спасенне слово мовив...
Із волею й Дніпром
Прециро всіх здоровив,
"Встромивши" в неба синь
Шаблюку й ятаган.

"Хто з нами далі йде -
Гуртуйтеся! - шаблю кинув, -
Ось там вона, земля,
Де ваш святиться рід!
У кого ж біль душі
В турчинський кличе світ,
В галерах й батогах
Мордуйтеся до загину!"

5

І затьмаривсь розлукою стан:
Хто у сумніви впав, хто в ридання...
Щоб побачив Сірко на прощання
Тих, хто знову обрав ятаган.

Лють криваву свою вгамував:
Навіть слова лихого не чути.
Якщо совість в кайдани закуто,
То й тіла у неволю збував.

Як же хвацько повз нього ідуть
Полукровків страшні легіони!
За найдавші козацькі заслони,
Де вже й пісні від вогнищ не чуть...

І гукнув він: "Гудим! Козаків!
Молодих, не гартованих в січі,
Щоб дивилися зрадникам в вічі
І рубали їх судом віків!"

"Може, той... - завагався ватаг. -
Відпустили ж... рубати не гоже.
Хай вертають. Їх суд - діло Боже.
Або хай вже їх судить Аллах.

Хай ідуть вони терням проклять,
Щоб в Україні повік не казали:
"До трьох тисяч своїх порубали.
Їм нащадки цього не простять".

Вже й погодивсь отаман, що так,

Воно варто було б відпустити,
Ницу зраду в ганьбі відмолити
Потурнак – він і є потурнак!

Та, подумавши, в гордості зблід:
"В Україну з ганьбою вертати-!
Щоб такий ось "полон" визволяти,
І татарам віддять на розплід-!"

...Й оголивши шаблі, як в бою,
Зо три сотні в степах поскакали,
І до ночі спасенно рубали
Тих, що зрадили землю свою.

Вже й останнього люто стяли,
І, потомлені, з коней спадали,
По потоплених в крові ридали,
Й кошового, мов звіра, кляли.

Та Сірко їх прокляттям не йняв.
Осідлати коня велів джурі.
Оглядав бойовисько в зажурі
Кожну згубу на совість прийняв:

"Плем'я зради не множити вам.
Не плодити відлюддя поганське.
Я напівкозаків бусурманських
На Вкраїну водити не дам!

Хто ж дозволить, щоб Ірод змішав
Кров козацьку і нелюдь ординську-
Щоби помісь оцю сатанинську
Та на світ християнський наслав-!

Ви вже, браття, нас крєвно простіть.
Спіть святенно до страшного суду.
Хай Господь познімає облуду
З ваших душ, що жадали блудить.

А чия в нас тут правда була –
Навіть ВІН на хресті не розсудить.

Але славу козацьку розбудить
Смерть... що зраду від вас відвела!!"

ПОСТМОДЕРНІСТСЬКА
БІБЛІЯ
XXI СТОЛІТТЯ

(Книга Віртуального Життя)

1
Хроніки й хроніки...
Племен,
Народів,
Правителів,
Геростратів...
І як же
Провидницько-євангелійно
Все точиться:
Життям – до життя!
Життям – за життя.
Та все ж нібито...
задля життя!

А тим часом...

Планета наша –
Комп'ютер
біологічний...
Перед Вселенським
Розумом
Схилимо голови
Свої бунтівливі –
Всього лиш
комп'ютер,
Армагедонно
звірений,
Але ж Біо –
Не Бого –
Земле моя, небого,
Ким і коли
сотворена

Біоколиска
богообрана,
Одначе ж і біо –
богоспотворена.

...Віки й віки...
Поза вірами,
Поза одкровеннями...
У плині вічності,
У жахові віщості,
Нострадамусами і
Вангами осквернена
Таїна таїн утаємничених
Долі, Фатуму,
Карми...
З непізнаності
Й непроникності...
Виматеріалізувалася,
Висвятилася,
Божественно
з'ідеалізувалася.

2
...Там, за Забралом
Неземних "запобіжників"
Інформаційних...
Хто прорвав
цю блокаду –
Збожеволів,
Роздвоївся,
Знеособився —
До віщуна,
Пророка,
Контактера
позаземних цивілізацій;
І, звичайно ж,
До Месії-Спасителя...
На гільйотині Бар'єру
Відпалав свічадом.
І нема вороття
Нема Воскресіння.

Реальність - по сей бік,
Тільки по сей,
А по той - Вознесіння:
До астрального
двійника,
Інформаційної плати,
"Чорної скрині",
Переосвяченої
на Душу
для біокібера
"людиною аз єсмь".
До вигнання з Раю -
Цього віртуального світу
Віри Христової;
До галактичного
мандрівника
Поколінь тлінних
У часі,
Просторі,
Астроспіралі,
Зодіаками зашифрованих
Генокодів,
Генофондів,
Колективної свідомості,
Національної вивищеності;
Само -
- відтворення
- вдосконалення
- знищення
На рівнях гено-
І гео-
етичних.
Усе закладено,
Вивірено,
Запрограмовано:
На продовження роду,
але
без кохання.
На біль страдницький,
але
без величі страждань.

На віру, аж до самоспалення,
але
без вершинності пізнання
Суті...
Самої лише Суті,
врешті-решт!..
А ще:
на винищення,
але
без філософського осмислення
Ненависті.
На амбіції мистецького творення,
але
без жертовного самозречення,
На поглинання, –
о, так, і на поглинання – теж! –
але
без озаріння помсти.
На обожнювання
Навколишнього світу,
але,
витвореного з віртуального
світобачення кожного з нас
та з суто людського,
закоренілого безбожництва.

З
В міріади творінь,
"Людьми" названих,
"Тварями попареними",
Птахами –
привидами космосу
В озоновій клітці
Тяжіння та атмосфери,
Перебутності та поживи.
Не планета – а суцільна
тривога.
"Писання" ж святі –
Ким і для кого
писані-!
Ким і для кого

висвячені-
А ми ж до них
У такій вірі!..
Які ж ми
Безоглядно довірливі.
Які ж ми
Пекельно зневірені.
На хрестах
хрестосіачів
Розіп'яті,
На постулатах
схоластів
Інквізовані...

* * *

А десь там,
у підсвідомості творення:
...На багаття осінніх зірниць
Осінь сумом небесним прилине...
Вже висвячують
Ключ журавлиний
Патріарші собори дзвіниць.

4
...Там,
За Забралом
Пізнання -
Інформаційний запис
Шляху нашого,
Очищений
Від чорноти помислів,
Кревності помсти,
Мізерії заздрощів
і поривань...
Там — кожного з нас,
Прощеного в незбагненних
Для Вселенського Розуму
(прагматичного)
Гріхах,
Відмоленого
від погибельності

Манівців,
Прилучать
До енергетичного
живлення
Біокомп'ютерного
Інтернету Планети.
І, може, десь щось...
Із отого біблійно-
неперебутнього НІЧОГО...
З ідеї,
Геніального прозріння,
так ніколи
й не зреалізованого;
Із вчинку,
досконалості фізичної
(якби ж то!),
Пізнання світу Природи
В усьому його
надприродному
І неприродному...
Процідять через фільтри
Придатності, інтелектуальної
Вивершеності й інформативності,
Через багатовимірність,
Розважливість і поліформність
Існування...
Раптом щось знадобиться,
Раптом придасться
Хоча б для якогось там
Допоміжного макрокомп'ютера
Галактоцентру...
На запасні
Інтелектуальні деталі.

5

Ось тобі, чоловіче,
й СУД
Ну, "страшний - не страшний...
Усе в площині відносності".
А тим часом...
Проаналізувавши

Можливості мої,
Через проби
На мудрість буття,
На припустимість
світосприймання,
Міцність нервів...
Що дозволяє змиритися
з цим світом
хоча б до того часу,
Поки остаточно –
до самогубства –
Зненавидиш його...
Ну і, звичайно ж,
На світобачення реалій...
Ось так, по інформаційній
Крихітці
Визбиравши
у передпокої Раю
Усе, на що спромоглися
Ми з тобою,
Морально-сексуальні
грішоводники та
інтелектуальні збоченці...
Біопланетний комп'ютер,
Сплюнувши й вилаявшись,
Як це заведено тепер
Навіть у світі віртуальному,
Закодує програму
нової
"Книги Віртуального Буття",
Новітню Біблію
для технократично-
віруючих
Без двадцяти Авраамових
колін;
З кодово-генетичним
зачаттям
З інформаційних
променів-потоків.
Без наївних Іуд
І підступних –

у недсяжній
для прстих смертних
непорочності
та праведності – Ісусів,
з усіма їх апостолами
та занадто вже схильними
до "омовіння ніг"
і, підозрілої для багатьох,
мужелюбові,
учнями...

6
...І стане ця
"Постмодерністська
Біблія"
Для тебе й для мене
апокрифо-грішною
Книгою
вселенських трагедій
і злетів;
Войовничості
і нидіння;
Непогамовності
і смирення
перед кінечністю і
беззсмістовністю
відміряного тобі Шляху.
Але відтоді
Увіруєш,
Знатимеш:
душа твоя –
всього лиш дискета.
Тіло твоє –
закодований біоробот,
запрограмований на саморозвиток
самопізнання і самознищення...
І не треба
моральних "стенань",
Пошуків неіснуючих істин
І лживих пророків.

Відтак передаси цю
"Книгу книг"
Нащадкові нашому.
Ну, "якому,
якому-!"
Котромусь із них.
Із Тих,
Достойному
серед достойних.
Кожному зокрема.
Всім без винятку...
Аби домучився
За нас,
Достраждав,
Відненавидів,
...вірував...
Гноблений тими ж таки
Страхами,
Тільки вже
Інформаційно-заспіраленими
"на кругах своя"
галактичних.
З тими ж пристрастями,
проте
морально розкутішими.
Тими ж пересторогами,
проте
прагматичнішими.
І лише десь там,
у надсекретному
"банку-архіві даних",
за надцятьма
ступенями захисту,
У віртуальній підсвідомості,
При розблокуванні чергового,
Тепер уже запрограмованого,
"Збою програми"
(Моліться на Норберта Вінера —
необачно не спаленого
на вогнищі
святителя кібернетики!),

Як зблиск пізнання,
Нагорода за відчай
прогресу,
Мученицький хрест -
На персональну Голгофу
Вселюдської цивілізації;
Як паморок підступного
озаріння —
миттєва велич
передбачення:
"Але ж усе це вже було!..
Десь і з КИМОСЬ!
Але я вже все це колись
бачив,
відчув,
пережив.
Колись, і...
будучи КИМОСЬ!
Бо звідки ж тоді
Оця фантазмагорична
Неперебутність повернення-
У чийй подобі-
На якому континенті-
Я вже КИМОСЬ був,
Я вже колись ішов
Цим світом каяття
для непокаянних.
У перевтіленні душі -
Моя неперевтілена вічність!
Ось вона - суть сутей!
Та чи справді
Вічність-
Чи справді МОЯ-!

7

А тим часом...
Хроніки й хроніки...
Племен,
Народів,
Правителів,
Геростратів...

І як же
Провидницько-євангелійно
Все точиться:
Життям – до життя!
Життям – за життя.
Та все нібито...
задля життя!
Казання святі
Ким і для кого-
Віртуальний світ,
Витворений
Вищим Інтелектом
Галактики,
Який тисячоліттями
формувався цивілізаціями
Древніх планет,
що, вдосконалившись,
вивищившись,
Шляхом складних еволюцій...
(Ота Першоцивілізація
зароджувалася зі стихійних
органічних сполук
без програм
і благословінь)
Зуміли, з віками й еволюціями,
Не лише удосконалити свій
Природний інтелект,
Але й піднятися
До Вищого Інтелекту
Галактики,
Через
Комп'ютерно-кібернетичну подобу
людського інтелекту
До інформативно-біологічного Розуму,
Який, самовдосконалюючись
Та підживлюючись
Енергоінтелектикою
Біологічно живих планет.
Діє приблизно так само,
Як діє нині всесвітня, земна,
Мережа інтернету,

Тільки у досконаліших
Формах та формулах...
Планета наша, ХХІ-го —
життєво виснажений
Полігон
Творення інтелектуальної
Біоенергетики,
Котра вже ледве-ледве живить
Біокомп'ютер "Планета Земля" -
Одну з часточок
Велетенської мережі
Біокомп'ютерів-планет.
З різними ступенями
Розвитку цивілізації,
Різним рівнем доступу
До Галактичного
Біокомп'ютерного Центру

...А ген,
У Скіфських степах,
Ностальгійно навіяна
Паралельними світами
Віртуальної біоканальності, -
Оглухла від молитов,
Гуркоту копит
І брязкоту зброї,
Камінна баба...

8
Долі окремих людей,
Поколінь,
Цивілізацій.
Планет
Визначаються і вершаться ТАМ!
Це ТАМ усе ще намагалися
Сотворяти нас такими,
Якими маємо бути,
Але... збій у Програмі.
Кожен, хто ще вірує
у Відродження,
Вознесіння,

Досконалість нашу -
На коліна:
Відпрацьовується тупиковий
Варіант
планетної спільноти,
Сформованої з несумісних
Для спільності існування
Інтелектуально-ступеневих,
Національно-релігійних
І соціально-політичних
Формацій.
Інспектори Центру
Розпинаються на саркофагах
"Літаючих тарілок",
Між твердим наміром
Винищити нас, як небезпечний
Біоінформаційний вірус,
Що намагається проникнути за
Кисневі кордони планети-ізолятора,
І суто науковим інтересом:
"Чим же усе це, в біса, закінчиться,
Якщо в буття інтелектуально-релігійного
Гетто цього
Ще певний час не втручатись-!"
Нас усе ще тримають
На первісному рівні
Творення примітивних вір і богів,
Не менш примітивних
Електронно-механічних інтелектів
Та первісних мереж інтернету...
"А раптом ця агонізуюча
Біоінформаційна колба
Породить щось незвичне-!"
Ми щойно оце "виколисалися"
У планетарному лоні,
Але ж як-то мученицьки
Відбуваються роди
Отого КОСМОЗЕМЛЯНИНА,
Задля якого, власне,
Увесь цей біокомп'ютер-планету
З усім його віртуальним світом

Творено.
Як довго і тяжко...
На хрестах мечоносців,
На мечах хрестоносців,
У безкінечних війнах –
Локальних,
Громадянських,
Релігійних,
Світових...
Вогнищами всененависті,
На свавіллі ворожості:
Мов,
Богоідолів,
Націй,
Верств соціальних...
Щоб тепер ось,
На межі тисячоліть,
Під апокрифи
Страшних судів
І невідворотності
Дня судного;
Під насамкінець світу –
Юродивий на юродивому,
Контактер на контактерів,
Які все знають,
Усе відають,
Усе передрікають,
Гендлюючи на страхові,
а отже, й на совісті.
"І хто сіє – не возплаче,
І хто сіє – не возридає-!"
Волхвом якимсь древнім
Літописно мовлено.
І де він, де,
Глас отой,
Архієрейсько-амвонний,
Котрий,
Возвисившись,
Возвістить,
Мов на Великдень каркне:
"Не дано!

Ні сірим-убогим,
Ні постригом чернечим
Вирясненим,
Ні ризами єпископськими
Возвеличеним...
Не да-но!!
Будь-яке світу кінця
Провіщення -
Лжа єсть!
Оскільки мудрість Вища
Саме тим і освячена,
Що нікому,
Ніколи
Ні в сні,
Ні в спиритичному гаданні,
На скін душі,
На погибель Ноеву!..
Червь землі,
"Во спасіння живота
брєнного" -
Не дано!!

9

...А перед тобою,
З попелища історії,
З-поміж Минущини
і Майбуття
Софіївська фреска
Скіфського степу...
При злитті лиману
Дністровського й моря:
...Над смарагдовим плесом ріки
Ритуально клеочуть баклани,
Й полинове село Роксолани
Над лиманом колишуть вітри...
Хоральний естамп
Непізнаної,
Але суто віртуальної,
Дійсності,
Витвореної біокомп'ютером
На ймення "Планета Земля"

Та мільйонами й мільйонами
Біокіберів (на ймення "Люд"),
Інформаційно-генетичне
Сім'я
яких
Занесено з Космосу.
Звідти, де вершаться долі
Планет, галактик,
І Мікромоделей Всесвіту.
У беззахисну оболонку
Тілесну ввержене.
Ні Голгоф, ні апостолів
Облуда сказань біблійних
У праведності
Благо...
говійних
Безцільність поколінь:
Існування задля існування
"Для дітей - і тільки -
Жити!"
І так мільйони і мільйони,
З покоління у покоління...
Апофеоз доцільності,
Спрощеної до цілковитого
Абсурду!
Тлін поклонінь.
Язичників.
Християн.
Магометян.
Безбожників.
Речників Сатани...
І декласованих матеріалістів,
Зневірених
у Будді,
Марксі,
Христі,
Аллахові...
Десь на вершині
Усіх пірамід -
Фінансових,
Соціальних

І політичних –
Боголюди
Без людино-богів...
Не доростають, бачте,
Чомусь-то!
Вклоняймося ж
Самим собі
Й "Величності Випадку".
Возвеличуймо себе
Таких, якими
Хочеться бачити
Ближніх своїх
На гранях
Віртуальних ідеалів
Та ідеалістів
І душу, душу!..

10
...Втім,
Що таке душа-
Всього лиш дискета,
Така собі
Безбожницька-
Біодискета
З лазерно-закодованою
Інформацією.
Але ж Біо –
Не Бого –
В ім'я усього святого,
Біогалактичним святителем
Висвяченого,
Дискета,
Вживлена в тіло
Фізичного носія,
Возведеного на
Генетичну плату,
Мов на плаху.
Животіє в тобі
І в мені
Недоступною
"Чорною скринькою".

Зрештою,
Про це вже йшлося.
Ось тільки, мовити мало...
Пізнати треба,
Усвідомити,
Осягнути...
Народові прислужитися
До ідолопоклоніння
Чернечій горі.
З Вождем, Месією
І Пророком.
В одній іпостасі.
Мрії твої і страждання,
Велич і ницість,
На любові до життя замішані,
По смерті твоїй
Розшифровує
Галактичний біокомп'ютер,
На якого, як на Бога, -
обожнюючи апостольськи, -
Молимося,
Та нами ж таки возведеного
У божество.
Це він, він розшифрує
Страшним судом проникнення
у "святая святих"
і лицарської шляхетності,
і ганьби гріхопадіння...
Як розшифровують
"Чорну скриньку"
Загиблого лайнера
Бездушні експерти
Якогось там Міністерства
з надзвичайних ситуацій.
І жоден із богів
Не матиме до цього
Ніякого відношення.
...О, Господи,
Навіщо ж так
Неоухотворено,
Неосвячено,

Безнадійно,
Біокібернетично-
Невже й справді
Отой Колективний Розум
Безлічі Залюднених Планет
Так і не сотворив тебе,
Господи, в реальності,
На межі інформативно-генетичного,
Молекулярно-біологічного
І ще якогось там
Самозачаття -
І віртуальної дійсності
Самозакодованої природи-!
Втім, що таке
Реальність-
Ким витворена,
А головне, ким сприйнята-

* * *

Планета наша -
Комп'ютер
біологічний...
Перед Вселенським
Розумом
Схилимо голови свої
Бунтівливі -
Всього лиш комп'ютер,
Тільки й того,
Що армагедонно звірений...

ПАРОДІЇ

ПОЕТ
ШЕРШЕ ЛЯ ФАМ!

Куди мені летіть-
Шерше ля фам -
і точка,
Шерше таку ля фам,
Щоб хата і садок...
... Я тут шерше ля фам,

Хотів шерше -
і точка
... Але шерше сто грам,
Лише сто грам шерше...
(Тарас Федюк. "Вечірній аеропорт"
в зб. "Хрещаті південні сніги").

Мені б шерше, шерше...
А тут - книжки, добірки...
І критик вже давно
Не курить фіміам.
І вже не геній ти,
І в слави на задвірках,
Як лаврів не шерше,
То хоч шерше ля фам!

... Шерше ж її, шерше!..
При пляшці і без пляшки.
Писалося б лишень
На заздрість ворогам.
Бо в геть усі віки
Жилось поетам тяжко:
То слави їм шерше,
А то - шерше ля фам!

"Я тут шерше ля фам.." -
Б'є в риму, наче в лузу.
Ще б спонсора шерше -
Й мерщій здавай у друк...

"Шерше ля фам, мон шер!" -
Вчать Федюка французи.
"Шерше ля пляшку, блін!.." -
Повчає їх Федюк!

ДЮК ДЕ ФЕДЮК

Де з потертих постаментів
В море дивляться чужі...
Дерибаси, Девогани
Разом з Дюками своїми...

... А повз мене і крізь мене
Пропливають плавно Дюки.
Де не глянеш — Дюки, Дюки
І немає Федюків...
(Тарас Федюк "Від'їзд. Парк Шевченка".
В зб. "Чорним по білому").

Що за місто-!
Бог із вами!
Чи ж не помилка віків-!
Гать-гати де Рішельями,
А знайди де Федюків!

Йдеш Одесою... З розпуки
На ганьбі палає кров:
Всюди Дюки, Дюки, Дюки...
Пушкін - дюк, дюк - Воронцов!

Головатий, он, задючив!
З дюк-Глушком я віч-на-віч.
Іноземця сумнів мучить:
"Дюк - Шевченко-! Дюк - Ілліч-!"

Годі! В Київ! Неофітом!
Певність сумніви зніма:
Хоч нема ще Федюків там,
Але й дюків там нема!

... Та надія в душу грюка
Й гороскоп передріка:
На Приморськім скинуть Дюка
І поставлять... фе Дюка!

ПОВЧАЛЬНЕ СЛОВО
ПОЕТА
СТАНІСЛАВА КОНАКА

"Це ж у мене не просто вірш!
Це ж мої повчальні "конакізми"!
(З "повчального слова", виголошеного С. Конаком
перед молодим поетом у Спілці письменників)

Не вір ні в які КАНОНізми,
Не грай "поета-бідака",
Наплюй на страх і остракізми,
На політичні катаклізми,
На критиків і їхні "клізми",
Штудуй безсмертні КОНАКізми
Від дядька Стася Конака!